Ми персонажі "Одіссеї", що потрапили у викривлені кола.
Поема — небо без кінця, а небо — дерево життя,

життя записано у русі неба і малюнка ліній.

Події, катастрофи, почуття, як і рядки гекзаметра, нетлінні.
Вони, як море, набувають інших значень — ніч камінна, пустка гола.

Труну фатальну опускають, заблукав хтось в розгалуженні сюжету.
Та це сторінка в книзі, чиста і прекрасна.
Напам'ять вивчи, мить пробудження, вона летить незгасна,
І папороті квіт рука легка кладе в долоню мертвому поету.

Він поряд. Голос птиць, розкучені дерева
Вростають в сонце, множаться обличчя, у проваллі місяць чорний.
Оркестра древня, струхітлива дме натужно в труби і валторни,
Коли твоя сучасниця сліпа бабуня рве траву в зеленій Книзі Лева.